

Arrest

nr. 172 653 van 28 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 20 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 juli 2013 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan een verzoek tot verlenging van een machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat K. BERNARD, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 12 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid trof op 5 juli 2010 een beslissing waarbij verzoekers gemachtigd werden tot een voorlopig verblijf.

1.3. De machtiging tot voorlopig verblijf van verzoekers werd verlengd op 10 augustus 2011 en 4 juli 2012.

1.4. Verzoekers dienden op 20 juni 2013 een verzoek in tot verlenging van het voorlopig verblijf.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 22 juli 2013 een beslissing om geen gunstig gevolg te geven aan het in punt 1.4. vermelde verzoek tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers werden hiervan op 21 augustus 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“NAAM:

D.(...), K.(...) R.R.Nr: (0)(...)

Geboren te (...) op (...)

+ Echtgenote:

V.(...), I.(...) R.Nr: (0)(...)

Geboren te (...) op (...)

+ Kinderen:

D.(...), E.(...) R.R.Nr: (0)(...)

Geboren te (...) op (...)

D.(...), En.(...) R.R.Nr: (0)(...)

Geboren te (...) op (...)

D.(...) M.(...) R.R.Nr: (0)(...)

Geboren te (...) op (...)

D.(...), A.(...) R.R.Nr: (0)(...)

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

adres: (...)

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 20.06.2013 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, heb ik de eer u mee te delen dat, overeenkomstig artikel 10 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007), aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten hebben ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 12.11.2009 en 03.04.2010. Dat dit verzoek door onze diensten op 05.07.2010 gegrond werd verklaard waarna betrokkenen in het bezit werd/en gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig van 24.08.2010 tot 24.08.2013, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden(en):

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de

uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft m.n.:

De arts-adviseur komt in zijn medisch verslag van 18.07.2013 (zie uitgebreid medisch verslag in gesloten omslag in bijlage) tot volgend besluit:

"Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van de KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpen en meteen niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd."

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkenen dient door uw diensten te worden ingehouden.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In drie onderscheiden middelen voeren verzoekers telkens de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging, van de motiveringsplicht en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekers stellen in hun middelen het volgende:

"Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat een grondig onderzoek zou zijn gebeurd inzake de actuele medische toestand, eerder dan zomaar zonder enig diepgaand en persoonlijk onderzoek, zomaar afwijzend te gaan beslissen op basis van de argumentatie dat er wel behandeling is, doch deze "banaal" zou zijn, met name het tweemaal daags hydrateren van het litteken.

Dat er wel degelijk nog behandeling aan de orde is, en er zekerlijk al niet kan gesteld worden zoals de arts-adviseur doet dat "de aandoeningen werden behandeld (en) er niet langer een verblijfsmachtiging nodig is."

Dat er geenszins dezelfde expertise voorhanden is in het land van herkomst van verzoekers, niet dezelfde infrastructuur, niet dezelfde behandelingsmogelijkheden.

De arts-attaché dient ook zelf zijn verplichtingen terzake na te komen, en bij twijfel, of bij een gebrek aan voldoende informatie, ook zelf de nodige stappen te ondernemen teneinde bijkomende informatie te bekomen.

Art. 9 TER VW vermeldt uitdrukkelijk dat de arts-attaché gebeurlijk zelf de nodige onderzoeken kan doen en gebeurlijk zelf een specialist kan inschakelen. Er kon ook altijd contact genomen worden met de behandelende artsen van verzoeker.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder één persoonlijk gesprek en eenzijdige assumpties, dan eensklaps, te gaan poneren er geen onmogelijkheid is om terug te keren naar het geboorteland terwijl er een veelheid aan attesten voorliggen die het tegendeel aantonen.

Deze assumptie is totaal verkeerdelijk in die zin dat thans de medische toestand niet ten goede is geëvolueerd in tegenstelling tot hetgeen door de arts-adviseur is gesteld geworden.

Noch de arts-adviseur noch de verwerende partij heeft op het moment van haar beslissing rekening gehouden met alle relevante elementen, weze alle medische verslagen bij het nemen van haar beslissing, en in de eerste plaats niet met de actuele medische toestand van het kind van verzoekers, die veel ernstiger is dan door de arts-adviseur wordt vooropgesteld.

Het is duidelijk dat onvoldoende zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij het nemen ervan door enkel te focussen op één litteken, zonder de overige elementen in de beoordeling mee te nemen, zoals daar zijn de taalachterstand edm.

Er is nooit het vereiste onderzoek naar de actuele toestand van het kind van verzoekers gebeurd, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de medische toestand en de ernst ervan zo nauwkeurig mogelijk te evalueren, zodat er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de zorgvuldigheidsverplichting aan de orde is.

Verzoekende partijen bekwamen nooit enige beoordeling van alle medische aandoeningen, meer in het bijzonder de taalachterstand en achterliggende medische redenen, hoewel deze uiteraard ten zeerste hun belang hebben bij de beoordeling van het dossier en meer specifiek de actuele medische toestand van het kind van verzoekers.

Dit gebrek aan een allesomvattend grondig onderzoek van de medische toestand van het kind van verzoekers door de arts van verwerende partij, doch integendeel het blijkbaar beperken van het onderzoek tot het litteken dat werd opgelopen en het aan de kant schuiven van de vertraagde taalontwikkeling edm. en een gebeurlijke oplossing hiervoor, heeft een beslissende negatieve invloed gehad OP de uiteindelijke uitkomst van de beslissing.

Dat de beslissing behept is met schending van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen voor verzoeker een grondig onderzoek doorvoert.

Door de aangestelde ambtenaar-geneesheer werd in zijn verslag dd. 18.07.2.013 geen uitspraak gedaan betreffende de beschikbaarheid van behandeling in Dagestan.

De arts adviseur kon zich uiteraard niet beperken tot een algemene omschrijving van de algemene toestand in Rusland, doch diende in concreto de toestand te beschrijven in Dagestan/Tsjetsjenië, republiek waarvan verzoekers afkomstig zijn.

Onmiddellijk en zonder enige bijkomende motivering werd gesteld : "Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat deze gevolgtrekking geenszins enige waarde kan hebben aangezien er nooit enig advies werd gegeven over de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in Dagestan/Tsjetsjenië en de arts adviseur zich niet kon beperken tot een algemeen onderzoek en standaardargumentatie inzake de toestand in Rusland.

Als er geen correct onderzoek is verricht inzake de noodzaak tot behandeling en de beschikbaarheid ervan, dan is het tevens niet mogelijk om te oordelen of er al dan niet een bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Door zomaar zonder enige concrete informatie toch standpunt in te nemen in die zin dat gesteld wordt dat er geen bezwaar bestaat tegen terugkeer, wordt het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel geschonden.

Het gemakkelijkschijnde aannemen dat er geen probleem meer zal zijn, zonder de behandelingsmogelijkheden en toegankelijkheid ervan te onderzoeken in Dagestan (en dus niet Rusland in het algemeen), waarbij bovendien geen rekening gehouden wordt met de etnische achtergrond van verzoekers, houdt een manifeste schending in van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing druist in tegen art. 3 EVRM, art. 9 TER 2° lid VW en ontbeert elke draagkrachtige motivering.

Indien een correct grondig onderzoek zou gebeurd zijn dan zou er vastgesteld zijn dat er wel degelijk rede, bestaat om verblijfsmachtiging toe te kennen aan de verzoekers op basis van de medische toestand van het kind van verzoekers;

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 18.07.2013.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen betreffende de beschikbaarheid van medische zorgen in het land van herkomst van verzoeker; weze Dagestan/Tsjetsjenië, en dus niet Rusland, minstens heeft hij totaal geen rekening gehouden met de etnische achtergrond van verzoekers, die tot gevolg heeft dat zij op grote schaal gediscrimineerd worden en geen toegankelijkheid en beschikbaarheid van medische zorgen gegarandeerd is voor het kind van verzoekers.

Dat door de adviserend geneesheer ook geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de ingeroepen pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland, hetgeen ten eerste echter van belang is aangezien verzoekers ervan overtuigd zijn dat de problemen van het kind van verzoekers juist verband houden met traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niette antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van het kind van verzoekers, te stellen dat er wel geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van het kind van verzoekers een neutraal gegeven zou zijn voor diens ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van het kind aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van het kind van verzoekers, is er manifeste schending van art. 9 TER VW aan de orde aangezien deze argumentatie zonder meer niet in overweging werd genomen.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gratuité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996)."

3.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekers daarin de schending aanvoeren van de rechten van verdediging aangezien zij verzuimen uiteen te zetten op welke wijze de beslissing deze rechten zou schenden.

3.3. De drie onderscheiden middelen worden voor het overige omwille van hun inhoudelijke verwevenheid hieronder gezamenlijk behandeld.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

"De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben."

Verzoekers werden voorlopig tot verblijf gemachtigd op grond van het door hen geschonden geachte artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt bepaald:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

3.8. Blijkens het administratief dossier werden verzoekers op grond van het medisch advies van 15 juli 2010 gemachtigd tot een voorlopig verblijf omwille van de noodzakelijke intensieve druktherapie,

siliconenverbanden en kinesitherapie ter behandeling van een ernstige brandwonde aan de rechterarm van hun ondertussen 9 jaar oude zoon. In dit medisch advies werd een verblijfsduur van 2 jaar vooropgesteld waarna een herevaluatie nodig werd geacht. Verzoekers dienden naar aanleiding van hun verzoek tot verlenging van hun voorlopig verblijf op 19 juni 2013 een aantal medische documenten in, waaronder een standaard medisch getuigschrift en een attest van het Brandwondencentrum van 15 mei 2013, waarin uitdrukkelijk wordt aangegeven dat er actueel *“geen medicamenteuze (behandeling) of materiaal”* voorzien is en dat er enkel sprake is van *“HYDRATATIE met NIVEA, BIARINE of dergelijke nog 2x/dag noodzakelijk”*.

3.9. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 18 juli 2013 dat als basis fungeert voor en waarvan de overwegingen integraal deel uitmaken van de bestreden beslissing. In dit advies, dat aan verzoekers ter kennis werd gebracht, wordt het volgende gesteld:

“D.(...), M.(...) (RR: (...))

Mannelijk

Nationaliteit: Rusland-

Geboren op (...)

Graag beantwoord ik uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand' aangehaald door genoemde persoon in het kader van de verlenging van de machtiging tot verblijf.

Er werd eerder medisch advies gegeven door collega dr. D. (d.d. 15/06/2010) voor een verblijf van 2 jaar.

Voor dit advies baseer ik me op de attesten die ons sinds het laatste advies werden bezorgd:

** Medisch attest (d.d. 20/04/2011) ingevuld door dr. O., plastisch chirurg in het brandwondencentrum, waaruit blijkt dat betrokkene verscheidene afspraken had gepland van 27/01/2010 tot en met 20/04/2011. Verder ook een afsprakenblad met afspraken tot 14/11/2012;*

** Verslagen die niet worden weerhouden als medische attesten omdat ze niet door een arts werden ondertekend zoals het verslag van de kinesist, het verslag van de logopedist e a;*

** Voorschrift voor kinesitherapie (d.d. 20/07/2011) voorgeschreven door dr. O.;*

**Ten laste name (d.d. 07/03/2012) van een multidisciplinair onderzoek (van 01/03/2012 tot en met 31/05/2012) opgesteld door dr. B., psychiater;*

** Attest (d.d. 06/06/2012) van dr. A., huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene opgevolgd wordt door een logopedist en kinesist;*

** Attest (d.d. 04/06/2012) van dr. D.W. waaruit blijkt dat betrokkene opgevolgd wordt omwille van een brandwonde (arm) en logopedie krijgt omwille van een ontwikkelingsstoornis;*

** Verslag van een consult (d.d. 07/12/2011) bij dr. D. waaruit blijkt dat het litteken gunstig evolueert. Over 6 maanden wordt een controle gepland;*

** Verslag van een consult (09/05/2012) bij dr. D. waaruit blijkt dat de kinesitherapie kan worden gestopt. Controle over 6 maanden;*

** Verslag van een consult (d.d. 14/11/2012) waaruit blijkt dat betrokkene niet langer klachten heeft en de littekens soepel en mooi gekleurd zijn. Volgende afspraak een jaar later;*

** Verslag van een consult (d.d. 15/05/2013) bij dr. D. waaruit blijkt dat het litteken goed evolueert Volgende afspraak over 6 maanden;*

** standaard medisch getuigschrift (d.d. 15/05/2013) ingevuld door dr. O. waaruit blijkt dat betrokkene een litteken heeft ter hoogte van de rechter arm omwille van een brandwonde in 2009. Er is geen medicamenteuze behandeling, enkel hydratatie van het litteken met Nivea of een gelijkaardige crème;*

** Multidisciplinair bilan (d.d. 27/05/2013) getekend door dr. V., neuropsychiater, waaruit blijkt dat betrokkene een boven gemiddelde begaafdheid heeft, er geen neurologische afwijkingen zijn te weerhouden, het gehoor normaal is, dat er gedragsmatig geen problemen zijn, hij een normale basismotoriek heeft en er geen ergotherapie noodzakelijk is. De Betrokkene heeft wel een vertraagde taalontwikkeling. Er wordt geen multidisciplinaire revalidatie opgestart.*

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 5 jarige jongen een litteken heeft ter hoogte van de rechter arm. Omwille van mogelijke contracturen dient dit jaarlijks te worden opgevolgd. De huidige behandeling is banaal en bestaat uit het tweemaal daags hydrateren van het litteken met bv. Nivea crème.

Verder duidt het multidisciplinair bilan dat deze jongen geen afwijkingen heeft maar enkel een taalachterstand. Er is dus geen medische onderliggende oorzaak hiervoor en er werd dan ook geen behandeling opgestart. Dit valt buiten het kader van deze aanvraag.

De huidige toestand van deze jongen is geruststellend. De brandwonde is mooi genezen en dient niet langer medisch te worden behandeld. Dit is een duidelijke verbetering met het moment waarop de tijdelijke verblijfsmachtiging werd toegekend. De huidige jaarlijkse opvolging is bijkomstig maar zoals verder zal blijken evenzeer mogelijk in het land van herkomst.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in Rusland

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

(1) Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank van International SOS2 van 24/01/2012 met het uniek kenmerknummer (...).

Betreffende de opvolging, uit (1) blijkt dat er kinesisten zijn om eventuele contracturen te voorkomen; evenals chirurgen die het litteken jaarlijks kunnen opvolgen.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in Rusland

De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat, iedereen is dus verzekerd.

Mensen komen op het juiste niveau van specialisatie terecht op basis van een systeem van doorverwijzing. De patiënt kan zelf het hospitaal of de specialist kiezen naar gelang waar hij of zij de kwaliteit van de zorgen het beste vindt.

De situatie in Rusland op het vlak van de gezondheidszorg is redelijk moeilijk omwille van de onder financiering vanuit het staatsbudget. Hierdoor is de kwaliteit van de gratis medische zorgen niet top op het vlak van infrastructuur en personeel.

De algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten. Er zijn geen vaste prijzen voor medicijnen in de Russische Federatie, de prijzen variëren van regio tot regio.

Maar de staat voorziet toch gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen.

Betrokkene heeft nood aan opvolging en dient geen medicatie te nemen. Voor kinderen tot 14 jaar is er gratis zorg in gespecialiseerde ziekenhuizen.

De ouders van de betrokkene zijn respectievelijk 34 en 35 jaar oud en hebben aldus toegang tot de arbeidsmarkt in hun land van oorsprong. We kunnen er dus vanuit gaan dat zij zelf zouden kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp voor hun zoontje.

Bovendien is het zo dat families van wie het inkomen minder bedraagt dan het regionale bestaansminimum, kindergeld ontvangen.

Overigens is het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen in de Russische Federatie het land waar zij tenslotte ruim 30 jaar verbleven - geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben waarbij ze terecht zouden kunnen voor (tijdelijke) hulp.

Verder dient vermeld te worden dat betrokkene beroep kan doen op de diensten van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun re-integratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.

Conclusie:

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd."

3.10. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde op grond van bovenvermeld advies vast dat “de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.(...) Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt 1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of 2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.(...)”

3.11. In hun middelen betogen verzoekers “(d)at er wel degelijk nog een behandeling aan de orde is”, “dat er geenszins dezelfde expertise voorhanden is in het land van herkomst van verzoekers, niet dezelfde infrastructuur, niet dezelfde behandelingsmogelijkheden”, maar zij gaan eraan voorbij dat uit het door henzelf neergelegde medisch attest blijkt dat er actueel geen behandeling meer plaatsvindt. Verzoekers menen eveneens dat “thans de medische toestand niet ten goede is geëvolueerd in tegenstelling tot hetgeen door de arts-adviseur is gesteld geworden”, maar zij verhelderen niet waaruit dit zou blijken. Waar verzoekers beweren dat de overige elementen, zoals de taalachterstand, niet bij de beoordeling zouden zijn betrokken, kunnen zij niet worden gevolgd. In het medisch advies wordt immers uitvoerig ingegaan op het multidisciplinair bilan en wordt hieromtrent het volgende gesteld: “Verder duidt het multidisciplinair bilan dat deze jongen geen afwijkingen heeft maar enkel een taalachterstand. Er is dus geen medische onderliggende oorzaak hiervoor en er werd dan ook geen behandeling opgestart. Dit valt buiten het kader van deze aanvraag.” Verzoekers tonen in hun middelen op geen enkele manier aan dat de taalachterstand een medische oorzaak zou hebben, zodat deze binnen het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou kunnen vallen.

3.12. Vervolgens leveren verzoekers kritiek op de beoordeling van de beschikbaarheid van de jaarlijkse opvolging van de toestand van verzoekers zoontje. Verzoekers lijken er echter aan voorbij te gaan dat in het advies uitdrukkelijk wordt gesteld dat “(d)e huidige jaarlijkse opvolging (...) bijkomstig (is)”, waardoor zij hun kritiek in essentie richten tegen een overtoollig motief van de beslissing. Volgens verzoekers diende de beschikbaarheid *in concreto* te worden onderzocht in Dagestan/Tsjetsjenië, maar zij tonen niet aan dat de situatie in deze deelrepublieken zou verschillen van deze in de rest van de Russische Federatie. Bovendien blijkt uit artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet niet dat er automatisch een onderzoek per regio vereist zou zijn aangezien dit niet als dusdanig in deze wetsbepaling is vermeld: “De beoordeling (...) van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, (...) gebeurt door een ambtenaar-geneesheer (...)”. Tevens merkt de Raad op dat nergens uit blijkt dat verzoekers zich in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst zich opnieuw in dezelfde deelrepubliek zouden moeten vestigen.

3.13. Tenslotte beweren verzoekers dat er geen standpunt werd ingenomen betreffende de evolutie van de pathologie na een terugkeer naar het land van herkomst en dat geen rekening werd gehouden met de etnische achtergrond van verzoekers. De Raad stelt enkel vast dat uit de door verzoekers aangeleverde stukken geen specifieke informatie kan worden teruggevonden over de invloed van een terugkeer op de evolutie van de aandoening, noch over de invloed van hun etnische achtergrond. Bijgevolg kunnen verzoekers de arts-adviseur of de gemachtigde van de staatssecretaris niet verwijten dat deze hiermee bij zijn beoordeling geen rekening heeft gehouden.

3.14. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij een ernstig en reëel risico lopen te

worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet “concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen” (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Tevens stipt de Raad aan dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.141). Aangezien werd vastgesteld dat de situatie van de zoon van verzoekers niet langer een verblijfsmachtiging kan rechtvaardigen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, kan ervan worden uitgegaan dat er evenmin sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM. In elk geval tonen verzoekers niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op grond van het medisch advies te concluderen dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging tot voorlopig verblijf werd verleend, niet langer bestonden op het ogenblik dat de beslissing werd genomen om geen gunstig gevolg te geven aan het verzoek tot verlenging van het voorlopig verblijf.

3.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

De drie aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

K. VERKIMPEN

De voorzitter,

F. TAMBORIJN